

rosban, de a belvárosi koresmákban is járja a kártya különösen nagy az élénkség azokon a helyeken, a hol a közelben bérkocsistand van. Főlöleges hangsúlyozni hogy a bérkocsis urak szomrebbenés nélkül tesznek egy-két száz koronát Piatnik disznájára.

(Éjszakai kártya-tanyákról.)

A főkapitányságon megkérdeztük *Czibor Ferencz* főtanácsos detektívőnököt, a ki a rendőrségnek a kártyások ellen indítandó hadjáratáról a következőket mondotta:

— A kártyaszennyvedély Budapesten már annyira el-fajult, hogy közömbösen nem nézhetjük tovább. A leg-erélyesebb eszközökre van szükség, s a főkapitány ur-ral most beszéljük meg az erre vonatkozó intézkedése-ket. A hivatasos kártyások és azok ellen, a kik lakásai-akat a kártya szentélyévé avatják, a rendőrség kimélet-ten szigorral fog eljárni. Minden attól függ azonban, vajjon elegendő számú detektívünk lesz-e az eljárás si-keres lefolytatásához.

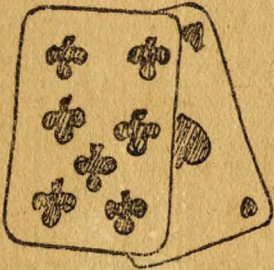
A detektívtestületnek *Varga Sándor* főfelügyelő ve-zetésével van egy külön csoportja, — sajnos, mindössze hét emberből áll — a mely a kártyajátékokat és a lö-versenyt tartja szemmel. *Varga* tizenkét év óta rette-gett embere a hírheft kártyásoknak, ismeri az összes kockákat, sipistákat, a kártyatrükköket és a legelőke-lőbb köröktől a külteki utca kocsiandjáiig tudja, hogy kik, mit, kikkel és mennyiben játszanak. A főfelügyelő ezeket mondotta nekünk:

— Budapesten ma a legkisebb hivatalnoktól kezdve mindenki kártyá-zik. Sokkal többen játsza-nak, mint bármikor, noha nem oly nagy össze-gekben, mint a mult évben. A sipistákat már kipusztítottuk Budapestről és a hírheft jár-

olyan piké- vagy ecarté-játékokhoz, a mi csak tíz-huszezer koronára megy, kibősz akad. S ha egy-szer-kétszer hetenként ki-alakul egy kis chemin de fer, olyankor bizony a veszteség- vagy nyereség-számlára íródik néhány százezer koronácska.

Mindesz mentséget talál-hat abban, hogy a hazar-déria manapság a nagy ka-kaszinókból egyfelől a bör-szere települt át, másfelől az igazi kártyások vendégszere-pekre járnak a művészkлубokba. Ott mégis vidámabb hangulat, elevenebb az élet, elmésőbb a társalgás. Ha ott vesztenek, még önmaguknak a jótékony-sági számlájukra írják, ha pedig nyernek, — ej, a művész-pénze is jól...

(Kártyás asszonyok.)

Az asszony mindig szeretett kártyázni. Állítólag a mulatság és szórakozás kedvéért, de belülről a nyereség vágyából. Régebben a ramslí, a lórum volt a kedvencz, most a bridge és a — chemin de fer. Az asszonyzsu-rokon ma csak kártya járja. Szenvedélyesen, hazárdul, kitarítóan játszanak mind. Tudunk egy előkelő asszony-partiról, a hol a napokban az egyik urnó százhatvan-ezer koronát veszített egy ültében. És nevetve elment vacsorázni...

A családi kártya — az asszony mindenütt nagy élénkséggel vesz részt benne — dusan virágzik minden-hol. És megváltozott, mint az egész élet. A krajezár-bó korona leit a még nagyobb összeg. S mindenki nem-tékosok (mint *H. Jenő* és *M. Géza*), a kiknek fantasztikus játékaikról évekkal ezelőtt hasábokat irtak a lapok, nyugalomba vonultak. Mind milliomos lett. A társaskörök és klubok termeiben folyó százezes játékokról pontos értesüléseink vannak. De ezeknél sokkal veszedelmesebbek a magánlakásokban éjszakánként üzött játékok. Száz meg száz ilyen lakás van ma, a hol záróra után társaságok gyűlnek össze, slepperek által felhajtott vadidegen, de pénzes alakok. A kik lezinkább

chemin de fer-t játszanak. A ünneresziak szeszere-zőmennek. Hogy kik játszanak? Gazdag kereshedő, siberék és ezeknek nagyreményű fia. Az ilyen magán-lakások tulajdonrészt *artistánők* divatosan és kényál-mesen berendezett otthonai, a hol inyencz falatokat, borokat, drága liköröket, francia pezsgőket, külföldi cigarettákat szolgálnak fel, természetesen méregdrága áron. Nem mindenütt szednek pinkát, mert félnek az üzletszerűségtől, ellenben a pinkát pótolják a büffé hallatlan áraival. Egy-egy jobb éjszakán az elfogyasz-tott italok és ételek árából a lakás tulajdonosa negyven-ötvenezer koronát hoz össze. Ezek a hölgyek — neveiket nagyon jól ismerjük már — felhajtókkal dolgoznak, a kiket az elnyert pénzek arányában fizetnek.

— De nemcsak itt, hanem a köruti és *Andrássy-uti* zárvházakban is szenvedélyesen kártyáznak, oly óriási jötekbek, hogy ezt tovább nézni nem lehet. Vannak piké- és kaszinópartik, a hol a husz-harmincezer koro-nás differenciák napirenden vannak. Az alsótt egykor goldszegény emberek tízezekbe játszzak. De legve-zedelmesebb a kártyásokra nézve a „leimozás“. Rende-ben a két játékos játszájára a kibiczek nagy összegű fogadásokat tesznek. A gyanutlan partner mögött azon-ban ott állnak a leimolók, egy nagyon összetanult, minden hájjal megkent banda és a hány banda, anyyi közös jellel dolgoznak. Ott állnak a kiszemelt áldozat mögött és krakogással, cigarettatartással, rágyújtás-sal, tiászentéssel, orrvakarással vagy „Pinczer, mi lesz a feketémme!“ és más kiáltással árujják el a szem-közi játékoknak, hogy milyen lapja van a partnernek. A világítás ellenőrzéséről szóló kormányrendelet a ma-gánlakásokba is utat nyit a rendőrségnek. A munkánk ilyen módon lényegesen könnyebb és mi megkezdjük majd tisztító körutunkat.